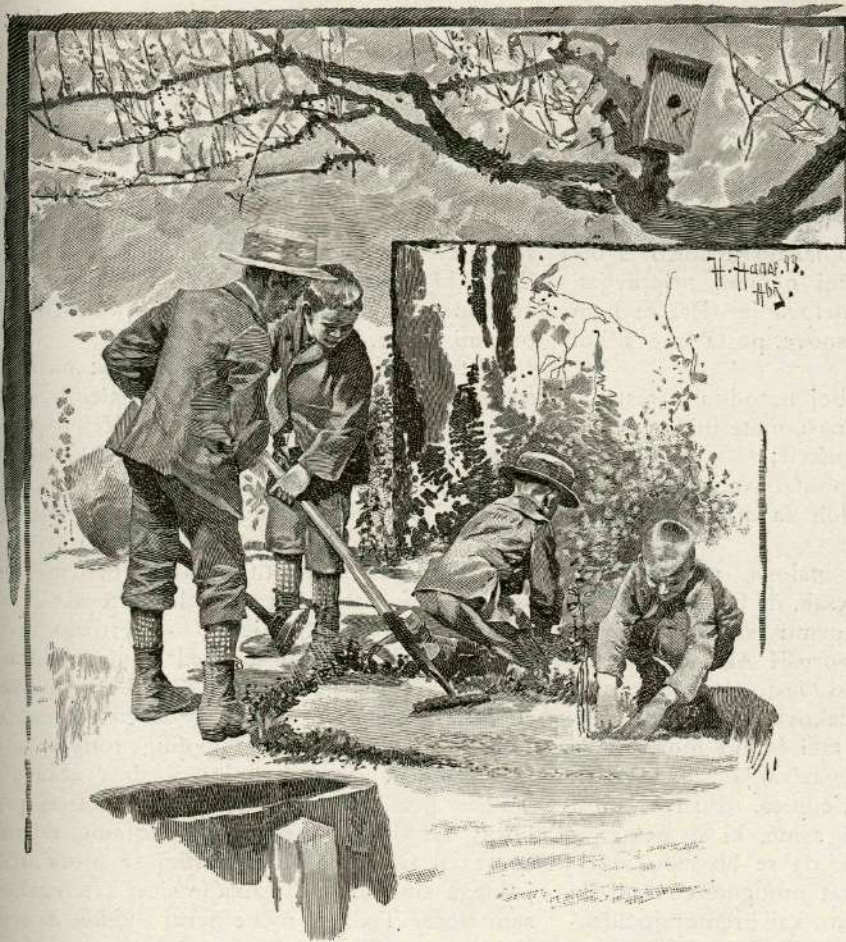

Mladi vrtnarji. (Risal H. H.)

jih napišem. Najprej Ti povem svoje; vzeto je iz kraljedvorskega rokopisa, glasi pa se: Záboj. Ko sem si je izbiral, bile so mi v mislih vrstice:

V lesu črnem se dviguje skala,
In na skalo stopi silni Záboj,
Na vse kraje gleda po deželi,
Pa nad vsemi kraji se užali
In zajoka s plačem golobinjam.

Drugi pa so si dali ta-le imena: Rosín se bo zval Milislav, Kralj — Deján, Slavinec — Dobroslav, Penko — Ivo, Sušán — Sámó, Pavlovščak — Žarko, Žanjec — Rajko, Umen — Dragič, Purnik — Stajič, Cokljár — Zoran, Zagozdnik — Tugomer, Kropnik — Čestmir, Domen — Obilič, Hinko — Miloš, Perovec — Bogdan, Zagorec — Vseslav. Pobratimska imena so bila dobljena, seja se je lahko pričela. Vedeli smo, kdo bode izpregovoril prvo besedo; saj nam je bil vsem znan oni, ki nas je najbolj nagovarjal za to društvo, zbiral in navduševal, — pobratim Sámó. In Sámó je res

„Dom in svet“ 1897, št. 8.

vstal ter dal znamenje, da hoče govoriti. V trenutku je bilo vse mirno. Ta pobratim, Josipe, ima res nekaj Sámovega duha v sebi; značaj ima trdnejši ko mi vsi drugi. Vse, kar govori, je dobro premišljeno; po poti, ko gre iz šole ali v šolo, vedno misli, misli. Finega vedenja ga ni skrb, celo smešno se mu zdi. Mnogo izmed nas se je že domenilo, da se pričnemo še ta mesec učiti plesati, — Sámó ne, načelno ne. On hoče ostati — original. Vsi drugi smo popustili kolikor toliko svojo domačo izreko, — Sámó ne, načelno ne. Vsi drugi občujemo z Nemci, zlasti letos, ko smo združeni vsi v enem razredu in je samo jedna sedma, — Sámó ne, in ni je še izgovoril nemške besede brez potrebe, in sicer načelno ne. Tak je

naš Sámó. Dobro vemo, da tako ko on nihče izmed nas ne ljubi svoje domovine. Zato je bilo tudi čisto naravno, da je on dobil prvo besedo. Blede lice mu sicer ni žarelo pri govoru, toda oko, oko — to je govorilo! Govoril pa je nekako to-le:

„Tovariši, pobratimi! Svet nas zove v obče, nadepolno mladino. Se-li mi izkazujemo vredne tega nazivanja?! Vzvišen poklic, velika naloga, mnogo dela nas čaka v naši bodočnosti, in zgodaj se je treba za to pripravljati. — Na bodoče naše življenje nas pripravlja šola. Toda izobraževanje v šoli ni vsestransko. V šoli se opušča to in ono, kar bi bilo marsikomu velike važnosti v življenju. Šola nas vodi — bodi mi dovoljen smeli izraz! — do kruha, ali do stanú, čegar dolžnosti nam bo vestno opravljati. Toda pesnik nam kliče:

Dolžan ni samo, kar velewa mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan!

Človek mora delovanje svoje raztezati kolikor toliko tudi preko mej svojih stanovskih